

Ang Aklat ni Daniel - Bilang Lima

Pitumpung Taon

Jeff Pippenger

2023-11-29

Si Jehoiakim ang una sa huling tatlong hari ng Juda, at nang siya'y malupig ng mga Babilonyo, nagsimula ang pitumpung taon ng pagkaalipin para sa kahariang timog. Ang mga pitumpung taon na iyon ang tumutukoy sa yugto ng panahon na maghahari ang Babilonia, ang unang kaharian sa propesiya sa Biblia. Sa Isaias kabanata dalawampu't tatlo, ang patutot ng Tiro ay malilimutan sa loob ng pitumpung simbolikong taon na propetikong itinukoy bilang mga araw ng isang hari. Sa propesiya sa Biblia, ang isang hari ay isang kaharian, at ang kaisa-isang kaharian sa propesiya sa Biblia na ang mga araw ay umabot sa pitumpung taon ay ang Babilonia.

Sa yugtong iyon ng kasaysayan, ang patutot ng Tiro, na kumakatawan sa Papado, ay malilimutan. Sa katapusan ng pitumpung simbolikong taon, siya'y aalalahanin at lalabas at makikiapid sa lahat ng mga kaharian sa lupa. Ang espirituwal na pakikiapid ay ang labag-sa-kautusang ugnayan na bunga ng pagsasanib ng simbahan at estado. Sa katapusan ng pitumpung simbolikong taon, ang Papado ay papasok sa isang ugnayan sa Mga Nagkakaisang Bansa, na kinakatawan ng lahat ng mga hari, silang kinasasangkutan ng pakikiapid ng patutot ng Tiro sa wakas ng nasabing pitumpung simbolikong taon. Ang kahariang naghahari sa loob ng pitumpung simbolikong taon ay ang Estados Unidos, ang halimaw na mula sa lupa na may dalawang sungay.

Ang Daniel, mga kabanata isa hanggang lima, ay nagbabalangkas ng kasaysayan ng pitumpung taon ng Babilonia, at kaya ang mga kabanatang iyon ay kumakatawan sa kasaysayan ng dalawang sungay ng hayop na mula sa lupa. Ang mga kabanata apat at lima ay tumutukoy sa unang hari at sa huling hari ng Babilonia, at magkasani, ang dalawang kabanatang iyon ay tumutukoy sa kasaysayan ng hayop na mula sa lupa at ng dalawang sungay nito. Ang paghatol sa dalawang sungay, at sa mismong hayop na mula sa lupa, ay kinakatawan ng paghatol sa unang hari at sa huling hari. Ang paghatol kay Nebuchadnezzar ay pagpapatapon para sa "pitong panahon," habang siya'y namuhay bilang isang mabangis na hayop sa loob ng dalawang libo't limang daan at dalawampung araw, na nabubuhay sa damo at hamog. Ang paghatol kay Belshazzar ay isinulat sa dingding, at itinumbas sa bilang na dalawang libo't limang daan at dalawampu, sa gayo'y tinutukoy na ang paghatol sa hayop na mula sa lupa at sa dalawang sungay nito ay kinakatawan ng "pitong panahon" ng Levitico dalawampu't anim. Ito ay nakabatay sa patotoo ng dalawang hari, at ang dalawang saksi ay kumakatawan sa una at sa huli.

Ang "pitong ulit" ay ang batong katitisan para sa Adventismo, kaya't hindi ito kinikilala, bagaman hayagang naroroon—para sa mga nagnanais makakita. Ito ang sagisag ng paghatol sa bansang (Babilonia) na naghari sa loob ng pitumpung taon, at ang sagisag ng paghatol sa kahariang naghahari sa loob ng pitumpung simbolikong taon. Noong inilahad ni William Miller ang kaniyang pagkaunawa sa "pitong ulit" ng Levitico kabanata dalawampu't anim, ginamit niya ang dalawang libo limandaang dalawampung araw ni Nebukadnezzar na namuhay bilang hayop sa Daniel

kabanata apat bilang isa sa mga propetikong saksi upang pagtibayin ang "pitong ulit" ng Levitico kabanata dalawampu't anim. Ang "pitong ulit" ang kapwa batong saligan at batong pang-ulo sa Zacarias kabanata apat. Sina Jesus, Sister White, Isaias, at Pedro ay kinikilala ito bilang ang batong nagiging ulo ng panulukan. Ito ang koronang doktrina ng propesiya ng Biblia, bagaman sa esensya ito ay hindi nakikita ng mga nagpapakilalang sila ang mga mensahero ng ikatlong anghel.

Habang sinisimulan nating isaalang-alang ang unang anim na kabanata ng Aklat ni Daniel, mahalagang kilalanin na mula pa sa pasimula ay tinutukoy na ang "pitong panahon." Nang si Jehoiakim ay pabagsakin ng Babilonia, nagsimula ang pitumpung-taong pagkabihag. Ipinapaliwanag ng Aklat ng mga Cronica kung bakit sila dinala sa pagkabihag sa loob ng pitumpung taon.

Si Zedekias ay dalawampu't isang taong gulang nang siya'y magpasimulang maghari, at nagharing labing-isang taon sa Jerusalem. At ginawa niya ang masama sa paningin ng Panginoon niyang Diyos, at hindi niya pinakumbaba ang kaniyang sarili sa harap ni Jeremias na propeta, na nagsasalita mula sa bibig ng Panginoon. At siya man ay naghimagsik laban kay haring Nabucodonosor, na pinasumpa siya sa Diyos; ngunit pinatigas niya ang kaniyang batok, at pinatigas ang kaniyang puso sa pagbalik sa Panginoon na Diyos ng Israel. Bukod dito, ang lahat ng mga pinuno ng mga saserdote, at ang bayan, ay lubhang nagsisalangsang ayon sa lahat ng mga kasuklamsuklam ng mga bansa; at nilapastangan ang bahay ng Panginoon na Kaniyang itinalaga sa Jerusalem. At ang Panginoon, ang Diyos ng kanilang mga magulang, ay nagsugo sa kanila sa pamamagitan ng Kaniyang mga sugo, bumabangon na maaga at nagsusugo; sapagkat nahabag Siya sa Kaniyang bayan at sa Kaniyang tahanang-dako. Ngunit kanilang nilibak ang mga sugo ng Diyos, hinamak ang Kaniyang mga salita, at pinagmalupitan ang Kaniyang mga propeta, hanggang sa ang poot ng Panginoon ay bumangon laban sa Kaniyang bayan, na wala nang lunas. Kaya't dinala Niya sa kanila ang hari ng mga Caldeo, na pumatay sa kanilang mga kabataan sa pamamagitan ng tabak sa bahay ng kanilang santuwaryo, at hindi kinaawaan ang binata o dalaga, ang matanda o ang yumuyuko na sa katandaan; ibinigay Niya silang lahat sa kaniyang kamay. At ang lahat ng mga sisidlan ng bahay ng Diyos, malalaki at maliliit, at ang mga kayamanan ng bahay ng Panginoon, at ang mga kayamanan ng hari at ng kaniyang mga prinsipe—lahat ng ito ay dinala niya sa Babilonia. At sinunog nila ang bahay ng Diyos, at iginiba ang kuta ng Jerusalem, at sinunog ng apoy ang lahat ng mga palasyo nito, at winasak ang lahat ng magagandang sisidlan nito. At ang mga nakatakas sa tabak ay dinala niya sa Babilonia; at sila'y naging mga lingkod niya at ng kaniyang mga anak hanggang sa paghahari ng kaharian ng Persia; upang matupad ang salita ng Panginoon sa pamamagitan ng bibig ni Jeremias, hanggang sa ang lupain ay nakapagtamasa ng kaniyang mga Sabbath; sapagkat sa buong panahong nalagay siyang ilang at tiwangwang ay ipinangilin niya ang mga Sabbath, hanggang sa matupad ang pitumpung taon. At nang unang taon ni Ciro na hari sa Persia, upang matupad ang salita ng Panginoon na sinalita sa pamamagitan ng bibig ni Jeremias, ginising ng Panginoon ang espiritu ni Ciro na hari sa Persia, anupa't siya'y nagpatanyag ng isang pahayag sa buong kaniyang kaharian at inilagay din ito sa kasulatan, na nagsasabi, Ganito ang sabi ni Ciro na hari sa Persia: Ang lahat ng mga kaharian sa daigdig ay ibinigay sa akin ng Panginoon, ang Diyos ng langit; at inutusan Niya ako na ipagtayo Siya ng isang bahay sa Jerusalem, na nasa Juda. Sinong nasa inyo sa buong Kaniyang bayan? Ang

Panginoon niyang Diyos ay sumakaniya, at umayon nawa siyang umahon. 2 Cronica 36:11-23.

Ang pitumpung taon ng pagkaalipin ay upang tuparin ang salita ni Jeremias, “hanggang sa natamasa ng lupain ang kaniyang mga Sabbath, sapagkat hangga’t siya’y nakatiwangwang ay ipinangilin niya ang Sabbath.” Iisang sipi lamang sa Salita ng Diyos, bukod sa talatang nasa mga Cronica na ating sinisipi, ang tumutukoy sa “pagtatamasa” ng lupain sa kaniyang mga Sabbath. Ang siping iyon ay nasa Levitico, mga kabanata dalawampu’t lima at dalawampu’t anim. Ang kabanata dalawampu’t lima ay nagbibigay ng tagubilin kung paano pahihintulutan ang lupain na matamasa ang pahingang Sabbath nito, at ang kabanata dalawampu’t anim ay nagbabalangkas ng sumpa ng “pitong ulit” kung hindi susundin ang mga tagubiling iyon ng tipan.

Ang sinapit ni Jehoiakim ang naging tanda ng pagsisimula ng pagkabihag, na isang bahagi ng tinawag ni Daniel sa ika-siyam na kabanata na “ang sumpa” at “ang panunumpa” ni Moises. Naunawaan ni Daniel ang sumpa ng “pitong panahon,” sapagkat nagpatotoo siya sa ika-siyam na kabanata na sa pamamagitan ng kaniyang pag-aaral sa propesiya ni Jeremias tungkol sa pitumpung taon, naunawaan niya ang bilang ng mga taon na ang bayan ng Diyos ay mapapasailalim sa pagkaalipin sa Babilonia.

Sa unang taon ng kanyang paghahari, ako, si Daniel, ay aking naunawaan sa pamamagitan ng mga aklat ang bilang ng mga taon, na tungkol dito ay dumating ang salita ng Panginoon kay Jeremias na propeta, na tutuparin niya ang pitumpung taon sa mga pagkatiwangwang ng Jerusalem. Daniel 9:2.

Nauunawaan ni Daniel ang pitumpung taon “sa pamamagitan ng mga aklat,” hindi lamang mula sa aklat ni Jeremias. Ang iba pa na kaniyang naunawaan ay ang mga kasulatan ni Moises, sapagkat sa kaniyang panalangin tinutukoy niya na ang “sumpa” ng pitumpung taon ng pagkaalipin ay ang “panunumpa” ni Moises. Sa ikasiyam na kabanata ng Daniel, ang salitang isinalin bilang “panunumpa” ay siya ring salitang isinalin bilang “pitong ulit” sa Levitico dalawampu’t anim. Ang pagkabihag ng Juda sa Babilonia sa loob ng pitumpung taon ay isang katuparan ng sumpa ng “pitong ulit,” sa kabila ng anumang maaaring ipagtalo ng sinumang makabagong teologo. Ito’y kasing-linaw ng araw, subalit lamang kung handa kang makita.

At nagsalita ang Panginoon kay Moises sa bundok ng Sinai, na nagsasabi, Salitain mo sa mga anak ni Israel, at sabihin mo sa kanila, Pagka kayo’y dumating sa lupain na ibinibigay ko sa inyo, ang lupain ay magpapahinga ng isang Sabat sa Panginoon. Anim na taon mong hihasikan ang iyong bukid, at anim na taon mong pupungusan ang iyong ubasan, at titipunin ang bunga nito; ngunit sa ikapitong taon ay magiging Sabat ng kapahingahan para sa lupain, isang Sabat para sa Panginoon: hindi mo hihasikan ang iyong bukid, ni pupungusan ang iyong ubasan. Ang kusang tumubo mula sa iyong ani ay hindi mo aanihin, ni titipunin ang mga ubas ng iyong baging na hindi napungusan; sapagkat ito ay isang taon ng kapahingahan para sa lupain. At ang Sabat ng lupain ay magiging pagkain para sa inyo; para sa iyo, at para sa iyong aliping lalaki, at para sa iyong aliping babae, at para sa iyong upahang lingkod, at para sa taga-ibang lupa na nakikipamayan sa iyo, at para sa iyong hayupan, at para sa mga hayop na nasa iyong lupain, ang lahat ng tumubo roon ay magiging pagkain. At bibilangin mo para sa iyo ang pitong Sabat ng mga taon, pitong ulit na pitong taon; at ang panahon ng pitong Sabat ng mga taon ay

magiging apatnapu't siyam na taon sa iyo. Kung magkagayo'y ipatutunog mo ang pakakak ng Jubileo sa ikasangpung araw ng ikapitong buwan; sa Araw ng Pagbabayad-sala ay ipatutunog ninyo ang pakakak sa buong inyong lupain. Levitico 25:1-9.

Mahalaga na makita na sa mga tagubilin hinggil sa pagpapahinga ng lupain, ang pitong siklo ng anim na taon ng paggawa sa lupain at isang taon ng pagpapahinga nito ay nagpapatuloy hanggang sa ika-apatnapu't siyam na taon, na kung kailan dapat magkaroon ng isang Jubileo na nagpapakilala sa pagkaganap ng pitong siklo ng pitong taon. Ang mahalagang puntong dapat makita ay na ang pagpapatunog ng pakakak ng Jubileo ay magaganap sa Araw ng Pagbabayad-sala, at sa gayon ay kinikilala na nang magsimula ang antitipikal na Araw ng Pagbabayad-sala noong Oktubre 22, 1844, ang pakakak ng Jubileo na kumakatawan sa siklo ng "pitong ulit" ay dapat nang patunugin. Ang "pitong ulit" na nagsimula nang dalhin si Manases sa Babilonya noong 677 BK ay kumakatawan sa dalawang libo limang daan at dalawampung taon na nagtapos sa antitipikal na Araw ng Pagbabayad-sala. Ang ugnayang ito ay malalampasan lamang ng mga hindi handang makakita. Ang siklo ng "pitong ulit" ay nakaugnay sa dalawang libo't tatlong daang taon.

Mahalaga ring makita na sa mga tagubilin ng tipan sa unang siyam na talata ng Levitico dalawampu't lima ay matatagpuan ang pinakamalalim na paglalarawan ng prinsipyong araw-para-sa-isang-taon sa Salita ng Diyos. Ang putaheng pawang mga alamat na inihahain ng mga teologo upang panatilihin lasing ang kawan sa Babilonyang alak ay ganito: na ang paghatol na "pitong ulit" sa kabanata dalawampu't anim ay isang maling pagkaunawa sa kahulugang Hebreo ng salitang isinalin bilang "pitong ulit." Hindi totoo ang pangangatwirang iyon. Ang kahulugang Hebreo ng salitang iyon ay lubos na naglalaman, sa mismong depinisyon nito, ng katuwiran upang ilapat ito sa paraang numerikal; subalit ang kanilang saliwang pangangatwiran, na itinataguyod nila sa pamamagitan ng isang lihis na pasimulang palagay na nakasalig sa sarili nilang ipinoproklamang kadalubhasaan sa gramatikang Hebreo, ay isa lamang pangangatwiran ng paglilihis.

Ang paghuhukom na kinakatawan bilang "pitong ulit" sa kabanata dalawampu't anim ay nakikilala sa pamamagitan ng konteksto ng sipi, hindi sa pamamagitan ng ilang makabagong teologo na binabaluktot ang wikang Hebreo. Si William Miller ay bumuo ng kanyang konklusyon nang walang anumang pagsangguni sa wikang Hebreo, at pinagtibay ng inspirasyon ang kanyang pagkaunawa bilang tama. Ang mga anghel ang gumabay sa kanyang pagkaunawa batay sa konteksto ng kabanatang kinaroroonan ng paghuhukom ng "pitong ulit," hindi batay sa wikang Hebreo.

Sa konteksto ng Kabanata Dalawampu't Lima, itinutukoy ang mga tagubilin ng tipan, at ang Kabanata Dalawampu't Anim naman ay nagbibigay ng ipinangakong pagpapala sa pagtupad sa mga tagubilin ng tipang iyon, at pagkaraan ay itinutukoy ang tinatawag ni Daniel na "sumpa ni Moises" dahil sa pagsuway sa mga tagubiling iyon.

Ang konteksto ay ang tema ng prinsipyong araw-para-sa-taon sa propesiyang biblikal. Ipinakikilala ng mga unang talata ng Levitico 25 na sa propesiyang biblikal, ang isang araw ay kumakatawan sa

isang taon. Sa aklat ng Exodo, malinaw na tinutukoy ni Moises ang ugnayan ng kapahingahang Sabat sa ikapitong araw para sa tao at hayop, at ng kapahingahang Sabat sa ikapitong taon para sa lupain.

At anim na taon ay hasikan mo ang iyong lupain, at titipunin mo ang ani nito: ngunit sa ikapitong taon ay pahihingahin mo ito at pababayaan mo; upang ang mga dukha sa iyong bayan ay makakain; at ang kanilang iiwan ay kakanin ng mga hayop sa parang. Gayon mo rin gagawin sa iyong ubasan, at sa iyong olibohan. Anim na araw ay gagawin mo ang iyong gawain, at sa ikapitong araw ay magpapahinga ka; upang ang iyong baka at ang iyong asno ay makapahinga, at ang anak ng iyong alilang babae, at ang dayuhan, ay makapagbagong-lakas. Exodo 23:10-12.

Sa loob ng tatlong talatang iyon, matutukoy na ang isang araw ng pamamahinga para sa tao at hayop ay tumutumbas sa isang taon ng pamamahinga para sa lupain. Sa Levitico kabanata dalawampu't lima, sa unang limang talata, nasusumpungan natin ang ganap na magkaparehong panggramatikang estruktura na gaya ng sa utos tungkol sa Araw ng Sabat sa Exodo kabanata dalawampu, talatang walo hanggang labing-isa.

At sinalita ng Panginoon kay Moises sa bundok ng Sinai, na sinasabi, Salitain mo sa mga anak ni Israel, at sabihin mo sa kanila, Pagka kayo'y pumasok sa lupain na ibinibigay ko sa inyo, ang lupain ay magpapahinga ng isang Sabat ukol sa Panginoon. Anim na taon mong hahasikan ang iyong bukid, at anim na taon mong puputulan ang iyong ubasan, at titipunin ang bunga nito; ngunit sa ikapitong taon ay magiging isang Sabat ng kapahingahan para sa lupain, isang Sabat ukol sa Panginoon: hindi mo hahasikan ang iyong bukid, ni puputulan ang iyong ubasan. Ang tumutubong kusa mula sa iyong ani ay hindi mo aanihin, ni titipunin ang mga ubas ng iyong punong-ubas na hindi napuputulan: sapagkat ito'y isang taon ng kapahingahan para sa lupain. Levitico 25:1-5.

Alalahanin mo ang araw ng Sabbath, upang ito'y ipangilin. Anim na araw kang magpapagal at gagawin mo ang lahat ng iyong gawain; ngunit ang ikapitong araw ay Sabbath ng Panginoon mong Diyos. Sa araw na iyon ay huwag kang gagawa ng anumang gawain: ikaw, ni ang iyong anak na lalaki, ni ang iyong anak na babae, ni ang iyong aliping lalaki, ni ang iyong aliping babae, ni ang iyong mga hayop, ni ang tagaibang-lupa na nasa loob ng iyong mga pintuang-bayan. Sapagkat sa anim na araw ay ginawa ng Panginoon ang langit at ang lupa, ang dagat, at ang lahat ng nasa mga iyon, at nagpahinga sa ikapitong araw; kaya't pinagpala ng Panginoon ang araw ng Sabbath at pinabanal ito. Exodo 20:8-11.

Magkasama, tinutukoy ng dalawang utos tungkol sa Sabat ang konteksto ng Levitico dalawampu't lima at dalawampu't anim. Kapag pinagsama, taludtod sa taludtod, nagpapatotoo ang mga ito na “sa loob ng anim na araw ay magpapagal ka, at gagawin mo ang lahat ng iyong gawain,” at “sa loob ng anim na taon ay ihasik mo ang iyong bukid, at sa loob ng anim na taon ay pupungusan mo ang iyong ubasan, at titipunin mo ang bunga nito.” “Ngunit ang ikapitong araw ay ang Sabat ng Panginoon mong Diyos,” at “ang ikapitong taon ay magiging Sabat na kapahingahan para sa lupa, isang Sabat para sa Panginoon.”

Ang dalawang salitang isinalin bilang "ika-pito"—maging sa utos tungkol sa Sabat para sa tao o sa utos tungkol sa Sabat para sa lupain—ay iisang salitang Hebreo na isinalin naman bilang "pitong ulit" sa kabanata dalawampu't anim ng Levitico. Ang konteksto ng mga kabanatang dalawampu't lima at dalawampu't anim ng Levitico ay nakapaloob sa tuntuning propetiko na ang isang araw ay kumakatawan sa isang taon sa propesiya sa Bibliya. Kasinghalaga rin ang tuntuning propetiko ng unang pagbanggit.

Ang unang binanggit sa dalawang kabanatang ito ay ang prinsipyong araw-para-sa-isang-taon. Si William Miller ay pinatnubayan ni Gabriel at ng iba pang mga anghel upang matukoy ang "pitong panahon" ng Levitico bilang isang sagisag ng dalawang libo limandaang dalawampung taon, at ito ay lubos na kaayon ng konteksto ng mga kabanatang ito, na ang diwa ay ang prinsipyong araw-para-sa-isang-taon na isinasaad sa mga unang limang talata ng kabanata 25.

Nang tukuyin ng may-akda ng Mga Cronica ang dahilan kung bakit pinahintulatang dalhin ng Babilonia sa pagkabihag ang katimugang kaharian, ang Juda, sinabi niyang ito ay upang magtamasa ang lupain ng kapahingahang Sabbath nito. Ang tanging isa pang dako sa Salita ng Diyos na tumutukoy sa lupain na nagtatamasa ng kapahingahan ay matatagpuan sa mga kabanata dalawampu't lima at dalawampu't anim ng Levitico. Ang pitumpung taon na naghari ang Babilonia bilang unang kaharian sa propesiyang biblikal ay hindi lamang nagpapakita ng mga taóng simboliko na kung kailan maghahari ang hayop na mula sa lupa bilang ika-anim na kaharian sa propesiyang biblikal, kundi ang pitumpung taon ay isang tuwirang pagtukoy sa "pitong ulit" ng sumpa ni Moises.

Kapag sinimulan nating pag-aralan ang mga propesiyang inihaharap sa unang anim na kabanata ng aklat ni Daniel, napakahalagang malaman na ang sumpa ng "pitong ulit," gayundin ang pagpapala ng "pitong ulit," ay bahagi ng bawat isa sa mga kabanatang iyon.

Mahalaga ring alalahanin na ang siklo ng pitong siklo na tig-pitong taon ay minamarkahan ng paghihip ng trumpeta ng Jubileo sa ikasampung araw ng ikapitong buwan, na siyang Araw ng Pagbabayad-sala. Ang katotohanang ito ay nagbibigkis sa "pitong ulit" sa dalawang libo't tatlong daang araw sa Daniel kabanata walo, talatang labing-apat. Mahalaga ring alalahanin na ang isang taon sa propesiya ay tatlong daan at animnapung araw, at kung paulit-ulit na idaragdag ang tatlong daan at animnapung araw, sa loob ng "pitong ulit," ito ay katumbas ng dalawang libo't limang daan at dalawampung araw.

Nang maunawaan ni Daniel mula sa mga aklat ang bilang ng mga taon na tinukoy ni Jeremias, sinimulan niya ang isang panalangin na tinutugunan ang bawat sangkap ng kinakailangang tugon ng pagbabalik-loob, kung sakaling magising ang bayan ng Diyos sa katotohanang sila'y mga bihag sa lupain ng kaaway. Sa katapusan ng panalangin ni Daniel ayon sa Levitico dalawampu't anim, nagpakita si Gabriel upang bigyan si Daniel ng pagkaunawa sa pangitaing kaniyang 'narinig', ang pangitain ng dalawang libo't tatlong daang araw. Nagsimula si Gabriel sa pagpapabatid kay Daniel na ang pitumpung sanlinggo ay 'itinakda' para sa sambayanan ni Daniel.

Ang pitumpung sanlinggo ay itinalaga ukol sa iyong bayan at sa iyong banal na lungsod, upang wakasan ang pagsalangsang, at upang tapusin ang mga kasalanan, at upang gumawa ng

pagbabayad-sala para sa kasamaan, at upang dalhin ang walang hanggang katuwiran, at upang selyuhan ang pangitain at ang propesiya, at upang pahiran ang Kabanal-banalan. Daniel 9:24.

Ang salitang isinaling “determined” sa talata ay nangangahulugang “pinutol,” kaya’t ang kahulugan ay ang pitumpung sanlinggo ay ihihiwalay mula sa dalawang libo’t tatlong daang araw. Simula sa ikatlong atas noong 457 B.K., ang bayan ni Daniel ay magkakaroon ng pitumpung propetikong sanlinggo bilang panahon ng probasyon. Ang pitumpung propetikong sanlinggo ay katumbas ng apat na raan at siyamnapung taon. Pagkaraan ng apat na raan at siyamnapung taon mula sa ikatlong atas, babatuhin ng sinaunang Israel si Esteban noong taong 34, at sila ay magiging ganap na hiwalay sa Diyos.

Ang pagkabihag na nauna sa tatlong atas—na tumutukoy sa panimulang punto ng apatnaraan at siyamnapung taon ng panahon ng probasyon—ay pitumpung taon. Ang mga pitumpung taon na iyon ay itinakda upang pahintulutan ang lupain na tamasahin ang mga kapahingahan ng Sabat na hindi kailanman tinupad ng sinaunang Israel. Ang pitumpung taon ng mga kapahingahan ng Sabat para sa lupain ay idinulot ng apatnaraan at siyamnapung taon (o pitumpung sanlinggo ng mga taon) ng paghihimagsik laban sa panunumpa ni Moises.

Apat na raang siyamnapung taon ng paghihimagsik laban sa tipang nasa Levitico 25 ay nagbunga ng pitumpung taon ng pagkabihag upang matamasa ng lupain ang kapahingahan nito. Ang pitumpung taon ng pagkabihag ay humantong sa tatlong dekreto, na nagtakda ng panibagong apat na raang siyamnapung taon ng panahon ng probasyon para sa sinaunang Israel. Kaya’t nakikita natin ang dalawang panahon ng probasyon na tig-apat na raang siyamnapung taon. Ang tatlong dekreto ay sumasagisag sa tatlong mensahe ng mga anghel, na ang una ay dumating noong 1798, sa katapusan ng unang poot ng "pitong ulit" laban sa hilagang kaharian. Dumating ang ikatlong anghel dalawang libo’t tatlong daang taon pagkaraan ng ikatlong dekreto, noong Oktubre 22, 1844, na siya ring pagdating ng "huling wakas ng poot."

Sa loob ng apatnapu’t anim na taon sa pagitan ng pagtatapos ng unang poot at ng pagtatapos ng huling poot, inilatag ni Jesus ang saligan ng templong Millerita, at ang batong saligan ay ang “pitong panahon.” Ang batong iyon ay magiging alinman sa batong saligan (o kaya’y batong katitisan) para sa Adventismo sa pasimula, at alinman sa batong-ulo at batong-pangtuktok (o kaya’y batong panlibingan) para sa Adventismo sa wakas. Ang tatlong dekreto na kumakatawan sa pagdating ng mga mensahe ng tatlong anghel sa kasaysayan mula 1798 hanggang 1844, ay kumakatawan din sa unang tatlong kabanata ng aklat ni Daniel.

Sisimulan nating suriin ang unang anim na kabanata sa susunod na artikulo.

“Kapag higit na nauunawaan ang mga aklat ni Daniel at Apocalipsis, ang mga mananampalataya ay magkakaroon ng ganap na naiibang karanasang panrelihiyon. ... Isang bagay ang tiyak na mauunawaan mula sa pag-aaral ng Apocalipsis—na ang ugnayan sa pagitan ng Diyos at ng Kaniyang bayan ay matalik at tiyak.” Ang Pananampalatayang Isinasabuhay Ko, 345.